

Kommentarer Handicappolitik for Københavns Kommune 2023-26 Fra Dansk Blindesamfund, Kreds København

Indledning

Det er meget glædeligt, at der – dog mindre end et år efter kommunalvalget – er fremkommet et forslag til en handicappolitik. Samtidig er det glædeligt, at den er langt mere direkte, vedkommende og relevant end eksempelvis den politik, som har været gældende indtil nu. Bare overskrifter og nogle af de overordnede målsætninger viser en fokus i den rigtigere retning.

Om den politiske sammensætning blandt borgmestre og i Borgerrepræsentationen fuldt ud afspejles i politikudkastet kan vi i Danskblindesamfund stille os lidt tvivlende overfor, men der foreligger et udmærket papir, som vi som handicaporganisation med god fokus kan forholde os til og kommentere på.

Der er ca. 632.000 borgere i københavnsk kommune, cirka 10,5 procent af landets befolkning. Der er cirka 65.000 personer i Danmark med et synshandicap heraf anslået godt 6.500 personer med et synshandicap, hvoraf 1.000-1.500 har det man vil karakterisere som et alvorligt synshandicap. Langt de fleste af disse er 70 år plus. For dem er ensomhed, det ikke at turde eller kunne bevæge sig ud en daglig realitet. Er man ramt af et synshandicap efter det 67. år, kan man ikke få bevilget ledsagelse efter servicelovens § 97, men er med i den prøveordning med 7 timer pr. måned, som stadig gælder, men altså er en prøveordning.

At opnå ledsagelse, hvad enten man er over eller under 67 år er besværligt, indebærer ventetid og levner ikke megen mulighed for spontanitet. Dermed er man i bevægelsesmæssig henseende ret isoleret, hvis ikke familien kan træde til.

Kommunen har aldrig været så påvirket af anlægsarbejder, byggeri m.v. som netop i disse tider med nye afspærringer, stilladser, store entreprenørmaskiner m.v. over alt – nye hver dag. Så den synshandicappede person, som måtte have øvet sig på en rute eller to til forretninger, til en bus eller et tog, kan i høj grad være yderligere bange for at gå ud, fordi der siden sidste kan være opstået alvorlige – og farlige – afspærringer eller være sket en vanskelig omlægning af fortove m.v.

Hjemmehjælpen er ret begrænset, og som synshandicappet kan det være meget vanskeligt at håndtere det huslige, gøre rent i sin bolig, vaske tøj, tilberede mad udover det mest simple.

Der er stadig en kommunal lydavis i København, og her er Københavns Bibliotek meget villig til at indgå i en prøveordning, som kan være nyskabende, hvis det kan lykkes. Lydavisen er sammen med radio og lydbøger en af de vigtigste adspredelser for personer, som ikke kan og ikke tør gå ud. Men Nota, som er leverandør af tilgængelige lydbøger, er ramt af en kæmpelussing af økonomisk art fra ophavsretsnævnet, som indebærer, at de slet ikke kan levere de lydbøger, de kunne ønske sig.

Ovenstående blot for at tegne et billede af den baggrund, på hvilken nedenstående kommentarer er givet.

Ad Målsætninger:

Det er vigtigt, at samarbejde mellem forvaltningerne styrkes og smidiggøres, således at borgeren – fx den synshandicappede borger, ikke bliver et "gidsel" i en karrusel mellem forskellige regler og sagsbehandleres håndtering af sager, noget som især er vigtigt i forhold til enkelte, oplagt standardansøgninger på det basale niveau – fx ansøgning af et høreapparat for en person med nedsat hørelse eller at få erstattet en ødelagt eller beskadiget mobilitystok som er et af de helt basale og uomgængelige hjælpemidler for borgere med et synshandicap. Alt for mange fortæller historier om lange telefonsamtaler og henvisninger til forskellige forvaltninger, ikke mindst for borger, som er fyldt 65 år og ikke længere er klassificeret som handicappet, men er overgået til omsorgsområdet.

Fokusområde 1 – mere tillid.

I papiret refereres til en række brugerundersøgelser fra 2021, som skulle demonstrere en stor grad af tilfredshed hos borgerne - 78 procent tilfredshed på Udførerområdet.

Dansk Blindesamfund kan fra de sager, som behandles af foreningens konsulenter og socialrådgivere ikke genkende denne grad af tilfredshed. Der opleves ofte lang ventetider, omfattende processer med spørgsmål og vurderinger og henvisning til fx skemaer som er utilgængelige og inden da lange ventetider i telefonen. Sagsbehandlerne er såmænd ofte venlige, men selv når der er tale om helt basale hjælpemidler – og en sikkerhed for, at en person, som er ramt af et synshandicap aldrig kommer til at se igen, højst værre, så er mængden af henvisninger, længden af procestid m.v. helt utilfredsstillende.

I andre kommuner diskuterer man fx ikke, om en person med et synshandicap skal have en mobilitystok eller en ny lup. Her har man en pulje til den slags ansøgninger, således at bevilling kan ske fra dag til dag.

I København kan man ikke bare få bevilget det slags hjælpemiddel, som man er vant til, men skal henvises til at møde op på et hjælpemiddelcenter langt fra hjemmet for at se på det sortiment, som findes, selv om borgeren er vant til og ønsker et helt bestemt hjælpemiddel – som endda ikke er dyrt eller luksuspræget. Skal borgere selv bekoste en hyrevogn til hjælpemiddelcentret, fordi mobilitystokken er gået i stykker?

Her vil en hurtig, smidig og ubureaukratisk procedure være ønskelig, og dette er noget, som de senere revisioner af serviceloven har åbnet op for med henblik på at spare tid og at kunne behandle borgeren med værdighed.

Vi er i gang med , pind nr.- 3: Vi kan anbefale, at kommunens medarbejdere, fx inden for hjælpemidler og behandling af ansøgninger efterspørger og tager imod tilbud om et crash kursus om synshandicappede borgeres behov og muligheder, basale hjælpemidler og anden form for støtte, således at viden herom kan blive opgraderet og jævnlige fornyet.

Fokusområde 2 lettere adgang til hjælp.

Vi kan støtte initiativet nævnt i 3. afsnit, hvori det nævntes, at man arbejder på at give sagsbehandleren større rum til at handle uden først at skulle involvere et visitationsudvalg.

Der henvises til forrige afsnit, hvor det for basale og helt uomtvistelige hjælpemidler eller anden form for hjælp bør kunne ske en bevilling STRAKS og uden henvisning til andre instanser. Forudsætningen er naturligvis, at sagsbehandleren – eventuelt med brug af fx konsulenter i handicaporganisationerne, fx Dansk blindesamfunds konsulenttjeneste, kan få hurtig og kvalificeret bistand og jævnlige opdateringer om viden og muligheder på området.

Særlig fokus på – 1. pind: Vi kan fuld ud støtte dette initiativ, jf. ovenfor nævnte behov, som både kan gøre sagsbehandlingen meget mere effektiv og samtidig imødegå ydmygelser, frustrationer eller unødvendig inaktive perioder hos den berørte borger.

Fokusområde 3 universelt design, tilgængelighed.

Gennemlæsning af dette afsnit giver Dansk Blindesamfund anledning til at udtrykke vores bekymring.

Nedenfor nævnes nogle hovedområder, som vi som synshandicappede tillægger stor vigtighed, og hvor vi ikke i handicappolitikpapiret kan se den fokus, som vi mener bør lægges:

1. Digital tilgængelighed:
2. Det nævnes meget kort i papiret, afsnit 1 om tilgang til internettet at der er fokus, på internettet og i første pind i "særlig fokus" nævnes kommunens hjemmesider service-design.

Danmark digitaliseres i rivende udvikling fra måned til måned, og er man synshandicappet, som skal finde tilbud, information, udfylde ansøgninger eller andet, så henvises man til stadighed til at gå på nettet hvor man på kk.dk skulle kunne finde det hele. Der er den obligatoriske tilgængelighedsdeklaration i bunden af hjemmesiden, men den hjælper ikke brugeren, som må konstatere at EU's regler om tilgængelige hjemmesider og apps ikke er slået igennem fx i København.

Hverken links, søgefunktionaliteter eller design af formularer og skemaer tilgodeser vores behov. Hverken tilgængeligheden – som skulle opfylde WCAG v. 2,1 niveau AA (jf. EN 301549) eller brugervenlighed (UX) er på et niveau, så borgere med et synshandicap har en mulighed for at navigere, søge, ansøge eller andet digitalt.

I oktober 2021 erklærede kommunens økonomidirektion, blandt andet på forespørgsel af kandidater til BR, at man nu havde fået en fuld tilgængelig hjemmeside i KK.dk. Det viste sig at være modsat, at hjemmesiden med undersides aldrig har været mere utilgængelig.

Det forlyder, at skal man søge efter noget på KK.dk, skal man bruge google, ikke hjemmesidens søgefunktioner.

Dette er et forhold, som det handicappolitiske , papir bør sætte meget mere fokus på. Det er måske ved første øjekast mere ”usynligt” end den fysiske tilgængelighed og universelt design, men er noget, som alle borgere i dag helst skal kunne betjene – især hvis de ikke skal bruge halve og hele timer til at vente og blive omstillet i kommunens telefonsystem – som også tidsmæssigt er begrænset til afgrænsede klokkeslæt.

Fysisk tilgængelighed – universelt design i nyt byggeri og tilretninger og opretninger i eksisterende anlæg og byggeri

Det er glædeligt at afsnit 3 findes og omtaler især den fysiske tilgængelighed efter principperne om universelt design.

I indledningen til dette høringssvar omtales de hindringer, som borgere med et synshandicap mødes med hver dag, hvis de tør vove sig ud i Københavns gader og pladser. Anlægs- og byggearbejder har nærmest aldrig været så omfattende som nu, og foranstaltninger til at sikre, at vi kan komme forbi igennem eller udenom sådanne arbejder er nærmest ikke-eksisterende: Sporadiske barrierer, ikke afskærmede udgravninger, at skulle bevæge sig ud på kørebanen for at komme forbi sligt, alt dette er angstprovokerende og farligt for personer, som uden synets brug eller med meget nedsat syn skal bevæge sig ud, måske kun i sit nærmiljø.

Der burde findes en let, tilgængelig facilitet, hvor m personer med færdenhandicap kunne få oplysninger om igangværende / netop iværksatte ombygnings- og anlægsarbejder, så man var advaret før man vover sig ud ad døren.

Der bør være en indskærpelse af sikkerhedsregler og en person, som ved sådant byggeri kan bistå med at komme udenom disse farlige situationer.

Før sådant byggeri iværksættes, bør der laves omhyggelige planer for borgernes / fodgængernes sikkerhed i området.

Desuden bør alt offentligt nyt byggeri grundigt analyseres for universel tilgængelighed, løsninger, som både tilgodeser synshandicappede og andre borger med en funktionsnedsættelse. Tilgængelighedsrevisorer bør inddrages og i samarbejde med borgerne foretage et grundigt tilgængelighedstjek, således at resultatet fra projektering til udførelse er valideret som opfyldende tilgængelighed for alle berørte grupper efter princippet om universelt design.

Erfaringerne viser, også fra arbejder i nyere tid, at dette ikke sker. Medborgerhuset på Toftegårds plads, cykelruten ad Vendersgade fra Nansensgade og ind til Nørreport m.v. viser, hvilke uheldige resultater som foreligger med brosten, med umulige gangbaner m.v.

Disse anlægsarbejder bør tilpasses og revideres, så de opfylder krav til universelt design, og skal det ske sammen med private entreprenører, By & Havn m.v. – så må de inddrages og forpligtes til at bidrage til en opretning af sådanne uheldige byggeresultater.

Synshandicappede borgere oplever, at det er mindre trygt at bevæge sig rundt i København, fordi de såkaldte Københavnerfortove ikke længere etableres ved nyanlæg af gangbaner, dvs. at man etablerer chaussésten som en del af fortovet, som synshandicappede kan følge, og som også kan etableres således i

forhold til omliggende fliser, at de ikke er til gene for fx kørestolsbrugere. Desuden sløjfer man nu brostensmarkeringer ved portindgange, som formentlig bl.a. er en følge af, at rollator- og kørestolsbrugere finder brostensbelægninger generende. Såfremt man i stedet kunne etablere markeringer ved hjælp af andre markeringer, fx brug af retningsfelter, opmærksomhedsfelter eller lignende, vil gener kunne undlades samtidig med, at synshandicappede fodgængere vil kunne navigere mere sikkert på fortove i bymiljøet.

I den nærmeste fremtid skal hele pladsen ved Nørreport redesignes, og her er det vigtigt, at repræsentanter fra Dansk blindesamfund, fra Dansk Handicapforbund foreningen af Danske Døvblinde m.v. inddrages fra starten og i hele planlægnings, og testfasen.

I adskillige år har Ny Ellebjerg, som skal omdøbes til København Syd, gøres til et knudepunkt, hvor flere togbaner krydser og mødes. Området har allerede i mange år været et mareridt for synshandicappede at færdes ved med omfattende byggepladsindretninger og ulogiske færdselsveje, ikke mindst hvis man skulle have behov for at skifte tog. Desuden ligger denne station tæt på Plejecentret Solgaven for synshandicappede borgere. Det er afgørende, at personer med vidden om tilgængelighed for bl.a. synshandicappede inddrages i den proces, som gerne skal gøre arealer og forbindelsesfaciliteter tilgængelige udenfor DSB's ansvars- og kompetenceområde.

El-køretøjer, især el-løbehjul, som fandt vej til København for 3-4 år siden, kan udgøre hindringer og volde besvær for synshandicappede fodgængere, såfremt de blot stilles eller smides tilfældigt og ikke kræves stillet på dedikerede pladser i stativer beregnet til sådanne formål.

Akustiske lydfyr ved regulerede trafiklysovergange

Der er for nylig vedtaget nye normer for ovenstående område i vejregelsamlingen, og det kan konstateres at der stort set i de senere år ikke er etableret, men afviklet forskellige "lydfyr".

Disse er afgørende for, at personer med et synshandicap kan krydse især problematiske og trafikerede kryds.

Der er et konstruktivt arbejde i gang ved Strandboulevarden / Østerbrogade, men det er kun første skridt på vejen. Der er i dag et konstant tovtrækkeri mellem naboer, som klager over at lydfyr er for larmende og får volumen reduceret, og de synshandicappede fodgængere, som ønsker at de skal justeres, så de kan høres og kan navigeres efter ved krydsning, ikke mindst hvor trafikken er meget støjende.

De nye normer tilsigter systemer, som både kan tilgodese og reducere nabogener og sikre gode signallyd ved selve krydsningen. På Frederiksberg har man i mange år haft kryds, hvor lydfyr udsender kliklyd. Det er ikke den løsning, synshandicappede nødvendigvis ønsker, men der er blot en himmelvid forskel på de to kommuners fokus på sikkerhed ved krydsning af gader og veje.

Dansk Blindesamfund deltager nu som fremover gerne i afprøvninger, sparring m.v. på dette område.

Et område, som for tiden er i proces, og hvor Københavns kommune udviser gode takter, vedrører affaldshåndtering og -sortering. Som borger med et synshandicap er det vigtigt, at såvel piktogrammer som markering i skrift er udformet på en måde, således at vi som jævnbyrdige borgere kan identificere de ofte

ganske ens containere og dermed kan bidrage til den vigtige miljømæssige aktivitet, som indebærer, at vi kan placere affald korrekt uden at skulle bede seende om bistand eller skal være nødt til at identificere kategorier af affald ved brug af føle- eller lugtesansen. Derfor er det positivt, at TMF-forvaltningen stiller sig positiv til montering af særligt tilvirkede sæt mærkater med såvel hævet skrift som punktskrift og klare kontraster på affaldscontainerne ved ejendomme, hvor der bor mange personer med et synshandicap. Arbejdet med at udbrede disse faciliteter videre til andre beboelsestyper er vigtig og vil medvirke til at fremhæve Københavns kommune som en foregangskommune på området universalt design.

FokusOmråde 4, Børn og Unge med et handicap

Der er forholdsvis få børn og unge med et synshandicap som følge af forbedrede behandlinger fx af præmaturot fødte. Dette indebærer at viden og kompetencer blandt kommunens ansatte om denne gruppe er nærmest ikke eksisterende. Man bruger synskonsulenter i ressourcecentre, men hverken disse eller kommunens sagsbehandlere har stor viden om denne mindre gruppe af borgere.

Dagspressen har for få år siden omtalt, hvorledes kommunen fratog en pige i børnehavealderen sin seende hjælp, som førte til et meget besværligt forløb, hvor Dansk Blindesamfund og pigens forældre måtte kæmpe ihærdigt for et minimum af hjælp.

Der foreligger oplysninger om, at Københavns kommunes praksis er, som udgangspunkt ikke at give støttetimer til synshandicappede børn, der inkluderes i den almindelige folkeskole. Der er 58 synshandicappede børn i folkeskolen, i Københavns kommune. Dette skaber store vanskeligheder for vores synshandicappede børn og unge, der hurtigt bliver hængt af. Vi ser flere eksempler på børn der ikke kan følge med på det faglige og som mistrives i alvorlig grad. Det er derfor et vigtigt opmærksomhedspunkt, at der bliver kigget på adgangen til støtte, så det ikke bliver så svært og bureaukratisk som det er aktuelt.

Denne omstændighed skal ses i sammenhæng med de udfordringer, som brug af digitale platforme indebærer, eftersom disse er designet på en måde, så de ikke opfylder principper om tilgængelighed for personer med et handicap, herunder synshandicap. Med en stigende grad af anvendelse af læremidler, som skal hentes, håndteres og besvares på disse platforme, står børn med et synshandicap i skolen over for store vanskeligheder, som øges med den ovenfor nævnte praksis om ikke at bevilge personlig støtte til disse.

For at børn, herunder synshandicappede børn kan få et godt liv, trygt og med positivt udfald, skal de mødes af kompetente personer, herunder fra Dansk Blindesamfund, Synscenter Refsnæs og kommunikationscentre, som kan sikre,

- . at de kan få tilgang til bøger og andet materiale i punktskrift
- . kan møde og netværke med andre børn med et synshandicap for at styrke deres identitet
- . at forældrene til disse børn kan inviteres i netværk med andre forældre, så der kan udveksles erfaringer og skabes en basis for kompetenceudvikling

. Servicelovens § 45 om bevilling af ledsagelse til børn med et handicap i alderen 12-18 år skal bringes i spil for at sikre, at børnene oplever verden og med jævnaldrende kan ledsages ud til begivenheder og ikke isoleres i et hjem, hvor de henvises til isolation og manglende samvær og udvikling med jævnaldrende.

. Der skal sikres støtte i dag- og fritidstilbud, således at børn og unge med et synshandicap kan "komme ud" og udvikle sociale og almene færdigheder, som er et fundament for fortsat udvikling til lykkelige og produktive borgere.

Fokusområde 5 – beskæftigelse og uddannelse

Arbejdsmarkedet råber og skriger på arbejdskraft. For hver person som bringes i job, skabes ekstra arbejdskraft og der spares på sociale og andre ydelser, idet en person bringes fra passiv til aktiv status.

Arbejdsgiverne kender ikke meget til, om overhovedet noget til – handicapkompenserende foranstaltninger, støtte og bevillingsmuligheder.

Dansk blindesamfund har i flere år haft et tilbud sammen med D A for at kunne rådgive potentielle arbejdsgivere om sådanne støttemuligheder, men dette tilbud er kun blevet anvendt i meget ringe omfang.

Instituttet for Blinde og Svagsynede, Blindes Arbejde m.v. har kompetencer som kan bringes i spil for at også borgere med et synshandicap kan aktiveres og bringes i beskæftigelse på et niveau, som passer – fleksjob, nedsat tid, fuld tid med personlig assistance m.v.

Det er vores erfaring, at mange af sagsbehandlerne i Københavns kommune giver udtryk for ikke at ville samarbejde med Instituttet for Blinde og Svagsynede (IBOS) og dermed ikke ønsker at bevilge de beskæftigelsesrettede tilbud som IBOS har en særlig kompetence og viden om. De bør som udgangspunkt rådføre sig med IBOS så snart de møder en synshandicappet borger, således at personen udredes til arbejdsmarkedet, og det kan afklares, om IBOS har et tilbud eller relevant rådgivning, der kan matche. Der tilbydes eksempelvis 3 gratis samtaler under VISO som kun ganske få sagsbehandlere henviser borgerne til. Det fører til at de henvises til andre af kommunens leverandører, eksempelvis Plan & handling, som ofte oplever sig utilstrækkelige i forhold til en blind eller stærkt svagsynet borger. De vender ofte tilbage til Jobcenteret for at søge råd og vejledning. Dette forlænger yderligere processen både hos sagsbehandler og borger. Andre gange lader de den synshandicappede borger komme ud i praktikforløb, som er vanskelige for en synshandicappet at varetage, eller hvor der ikke stilles de nødvendige hjælpemidler til rådighed, og dermed mislykkes den synshandicappede med sin proces i vejen ud imod arbejdsmarkedet.

Udgangspunktet bør være, at vi kan bidrage produktivt og eventuelt efter en overgangs- tilpasnings- og oplæringsperiode på et højt niveau. Derved bliver disse personer med et synshandicap et aktiv for kommunen og for samfundet og vil i mindre grad blot være passive modtagere af sociale ydelser, som trækker på kommunens finanser og også bliver eksponent for andre forhold, som kan kræve indsats, fx psykiske foranstaltninger, sociale udfordringer m.v.

Ad særlig fokus, pind nr. 4. Det er positivt og relevant at man vil sikre øget brug af handicapkompenserende ordninger.

Det er vigtigt, at udgangspunktet er, at synshandicappede borgere efter en første prøve- og indlæringsperiode, vil kunne yde en brugbar og jævnbyrdig indsats med seende medborgere og altså ikke skal stemples på forhånd som lavproduktive.

Fokusområde 6: Hverdagsliv med livskvalitet

Dette mere almene, men meget vigtige område, er uhyre omfattende, og "omfavner" i vidt omfang de forrige fem emner.

Det at kunne deltage i sociale fællesskaber er ekstremt vigtigt, men forudsætter at fx personer med et synshandicap kan få adgang til disse fællesskaber, hvad enten der er tale om fællesspisning, klubvirksomhed, fritidsaktiviteter, aftenskoleundervisning eller noget andet. Såvel transport til og fra sådanne aktiviteter som adgang til ledsagelse, seende tilrettevisning og eventuelt materialer i tilgængeligt format er forudsætninger for at kunne deltage meningsfuldt i kulturelle og fritidsaktiviteter, som kan bringe personer ud af isolationen.

En vigtig mulighed for at kunne færdes i det daglige liv og foretage sig ting, som andre let kan tilgå, er ledsagerordningen for borgere under 67 år efter Servicelovens § 97.

Imidlertid bør kommunen medvirke til, at følgende problemer adresseres og løses eventuelt ved en omlægning af praksis og en opgradering af ordningen:

- At man skal bestille ledsagelse 14 dage før.
- At man ikke kan komme i forbindelse med den tildelte ledsager pr. telefon hvis man eksempelvis har en ledsagelse lørdag morgen, hvor kontoret er lukket.
- Københavns kommune bør overveje samarbejde med duos, så flere borgere med synshandicap, og ringe netværk, kan få hjælp til at finde og ansætte en fast personlig ledsager.

For de mennesker som selv finder en fast personlig ledsager de ønsker at ansætte, er tiden fra personen sender en ansøgning og et cv og den synshandicappede har godkendt personen ekstremt lang dvs. der går længe før denne person bliver ansat helt op til 3-4 måneder. Mange oplever at den person de har fundet, finder andre deltidsjobs eller mister interessen i ventetiden. Dette er meget ærgerligt for de synshandicappede borgere. Det bør overvejes hvordan man kan mindske denne ventetid, muligvis kunne samarbejdet med duos også her hjælpe.

I afsnit 4 nævnes Plejehjemmet for Synshandicappede og aktivitetscentertilbud for synshandicappede. Selv om plejecentret ikke ved den endelige bestyknings fik alle de faciliteter, herunder belysning, som kunne have gjort dette byggeri til helt enestående, er det på mange måder et byggeri af høj standard. Til gengæld er synshandicappede i de tilstødende ældrevenligboliger udelukket og afsondret fra at drage fordel og nyde disse faciliteter, hvilket i høj grad ville kunne betyde en hverdag med højere livskvalitet for denne gruppe samt større efterspørgsel til disse nyindrettede boliger. En silotænkning i forvaltningerne stiller sig på en meget uhensigtsmæssig måde i vejen for en ordning, som i høj grad ville signalere merværdi og synergi for begge grupper i stedet for adskillelse og isolation.

De relevante, men problematiske resultater af undersøgelser fra 2021 omtalt i afsnit 2, taler deres klare sprog. Corona isolationen var især en faktor, som isolerede mange, selv om en række digitale events via Zoom for dem, som kunne håndtere et sådant værktøj, var af værdi og noget, som – ikke en erstatning, men et supplement – kan bringes i spil for at øge tilbudspaletten.

I København findes to ejendomme, hvor en lang række borgere med et synshandicap bor – både i Vanløse og i Valby. Ejendommene forfalder og er nu truet af hjemfaldspligten inden for en meget kort horisont. Økonomiforvaltningen synes helt upåvirket i forhold til, hvad der skal ske med flere hundrede borgere med et synshandicap i 2030 og 2040 når ejendommene skal udbydes – idet yderligere køb af respit til mange millioner af kroner er urealistisk. De berørte personer bor i disse boliger og har et fællesskab og et samvær, som også danner rammer om en hverdag med livskvalitet, idet disse boliger er særligt indrettet til personer med et synshandicap.

Den politiske konstellation i kommunen med borgmestre og en borgerrepræsentation, som måtte antages at være mere følsom og modtagelig

For sådanne udfordringer lader sig ikke vise – idet kommunens økonomidirektorat signalerer kold desinteresse og trækken-på-skuldrene i forhold til disse svage og udsatte personers fremtid.

En anstændig handicappolitik i København må ikke vende ryggen til tilbud som disse, som er værdifulde for mange af de mindre ressourcefulde borgere i København, og lade rene økonomiske kalkuler vægte frem for menneskelighed og sikring af en meningsfuld og værdi hverdag for grupper som her nævnt.

blinde og svagsynede har fortrinsret til disse nævnte boliger, og dette har afgørende betydning for at flere blinde og svagsynede hurtigere hjælpes ud af økonomisk usikkerhed og hjemløshed, når der kan stilles en bolig til rådighed til dem. Der bør derfor, selv efter hjemfaldspligten fortsat være et tilbud om, at synshandicappede igennem boligselskaber kan få en bolig stillet til rådighed som ikke falder under fleksibelkriterier. Under disse forhold, som på boligselskabernes hjemmeside står beskrevet som et "Tilbud, og en samarbejdsaftale med kommunen", skal de boligsøgende lægge en lønseddel, flere steder med et krav på indkomst over 20.000 kr.

Der bør kunne stilles boliger til rådighed for synshandicappede borgere, som er til at betale når disse er på overførselsindkomst, såsom hjemsendelsesydelse ressourceforløb eller kontanthjælp, hvilket gælder for mange af medlemmer af Dansk Blindesamfund. Vi er opmærksomme på, at fleksibelkriterier indføres af kommunen for at udvande ghettoerne, men vi er nødt til at gøre opmærksomme på, at det rammer borgere, der er meget sårbare, og ikke selv har valgt at de vil tildrage sig et synshandicap, og dermed blive sygemeldt fra deres arbejde. Blot for at nævne et eksempel, fra den virkelige verden. Som slutnote til de lange ventetider på at få en bolig, selv, hvis man kommer på Københavns kommunes akut-boligliste, er der over et års ventetid på bolig. Det er længe for en blind eller stærkt svagsynet at befinde sig som husvild sofasurfer og i gaderne som hjemløs.